

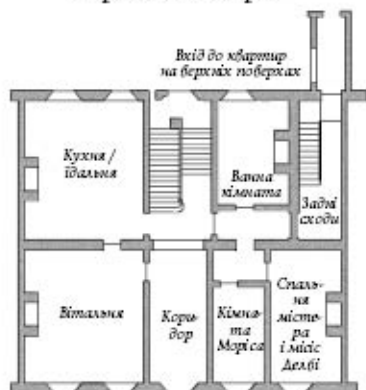
У цій дивовижній серії книжок три талановиті письменниці — Адель Жерас, Лінда Ньюбері та Енн Тернбулл — розповідають про один дуже особливий будинок та надзвичайних жінок і дівчат, які мешкали в ньому в різні часи.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

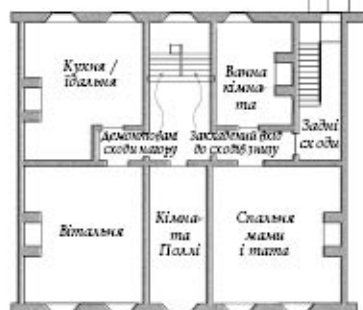
Підвал

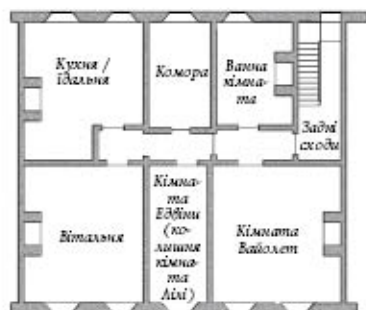
Перший поверх

Другий поверх

Третій поверх

Горішній поверх

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Нові сусіди

У саду Поллі найбільше любила дерево з гойдалкою. Вона приходила сюди просто посидіти або почитати, поспостерігати за пташками, які скублилися між собою через крихти хліба, або ж просто погойдатися. Випрямляючи ноги у бік кімнати Лілі на третьому поверсі, вона наполегливо штовхала себе якомога вище, аж доки не з'являлося відчуття, що вона от-от відірветься від сидіння гойдалки й зупиниться лише на килимку біля ліжка Лілі.

Але тепер це вже не була кімната Лілі, тому Поллі не могла знайти у собі сили, щоб розгойдатися як слід.

Ще до минулого тижня вони приходили сюди з Лілі, аби побути лише вдвох, потеревенити, похихотіти й розповісти одна одній про свої таємниці. Але тепер Лілі тут не було, і більше не було з ким поділитися й попліткувати. Поллі навіть не хотілося піднімати очі на вікна нагорі. Квартира стояла порожньою вже майже тиждень. Але сьогодні туди заїжджали нові мешканці. Поллі була переконана: вони будуть нудніші за нудьгу. І де ж тут справедливість?!

Сумна, вона сиділа, розкручуючись то в один бік, то в інший, ноги волочилися по витоптаній під гойдалкою землі.

Вони з Лілі були найкращими подружками впродовж семи років — із тієї самої миті, коли їхні батьки переїхали до будинку номер шість на Челсі-вок. Оскільки їхні матері також товаришували, то цілком природно, що у Поллі та Лілі була одна на двох нянька і вчилися вони в одній школі, разом прогулювалися вздовж набережної Темзи і ходили на пікнік у Сади Ренела; обидві брали уроки музики у Дороті, тітки Лілі, котра жила неподалік. Мати Лілі хворіла, тому сім'я була змушена переїхати до Танбридж-Велса. Лікар Маес казав, що тамтешне

чисте повітря має піти жінці на користь. Сім'я Лілі вивезла всі речі та меблі менше тижня тому.

По обіді, коли Поллі повернулася зі школи додому, перед будинком знову стояв фургон і троє тих самих чоловіків у картузах заносили коробки і ящики. «Яка дивна робота, — думала собі Поллі. — Перевозити цілісіньке життя людей з одного місця на інше, переставляючи їх, як книжки на полицях!» Вона чомусь відчула відразу до нових мешканців. Не встигла вона змиритися з від'їздом Лілі, як нові люди заїжджають до оселі, вішають свої картини і прикраси на місце, де раніше висіли речі Лілі, змінюють усе на свій лад.

— Лілі може час від часу в нас залишатися, — нещодавно запропонувала мама Поллі, помітивши похмуре обличчя доньки. — Танбридж-Веллс не так уже й далеко. Ви ж не назавжди прощаєтеся. І зрештою, Моріс же тут!

Moric! Дорослі нічогосінько не розуміють. Ніби Моріс міг бодай хоч на мить замінити Лілі! Поллі уважно вдивлялася у вікна квартири Делбі на першому поверсі. Мати Поллі та місіс Делбі часто пили чай по обіді або щось обговорювали за шиттям, проте це аж ніяк не означало, що Поллі

товаришуватиме з огидним Морісом. Він був найгіршим серед усіх знайомих їй хлопців. Але, оскільки вона знала лише кількох, це звучало зрештою не так образливо, як їй того хотілося б, проте дівчина відчувала, що, навіть якби знала сотні хлопців, Моріс однаково був би найогиднішим.

Щоразу, коли Моріс бачив, як Поллі та Лілі грають у саду, він приходив, щоб надокучати їм. Йому було дванадцять років — стільки, скільки і дівчатам, але, як зверхньо зауважила Лілі: «Він лишень хлопчик. Дівчата, на відміну від хлопців, завжди здаються старшими за свій вік». Якось він підкрався до Поллі ззаду із жабою, яку знайшов у кінці саду, і коли дівчинка повернулася, жаба опинилася прямісінько перед її обличчям. Поллі заверещала від жаху. Той пронизливий крик — вона і сама не знала, що вміє так лементувати, — дратував її настільки, наскільки тишив Моріса, адже зазвичай вона не зчиняла гвалту через мишей, павуків, комах і плазунів. Ще якось він жбурнув Євгенію, ляльку Лілі, у гілля горіха. Довге волосся ляльки так міцно заплуталося у гілках, що Поллі мусила просити садівника принести драбину, аби зняти іграшку.

Чому захворіла не мати *Morisa*, чому не вона потребувала повітря Танбридж-Веллса?

І от тепер ще одна прикрість! Поллі все сподівалася, що у нових мешканців квартири номер три буде дочка такого самого віку, що й Лілі — звісно ж, вона подобатиметься їй менше за Лілі, бо це була б уже зрада. Але тато чув, що нові мешканці не сім'я, а дві старі діви — міс Кросс і міс Рутерфорд. Поллі скривила носа, почувши їхні імена. Вона уявила, що міс Кросс і міс Рутерфорд — дві старенькі манірні жіночки у чорно-фіолетових сукнях зі старим мереживом, від яких тхне нафталіном. Міс Кросс, звісно ж, буде злою¹, хоча, можливо, вони обидві будуть злими. Дивитимуться на неї з висоти своїх довгих носів і несхвально сопітимуть, коли вона гратиметься у саду. Обидві жіночки недочуватимуть і прикладатимуть долоні до вух, аби розчути, що Поллі їм казатиме, тому доведеться повторювати все тричі. Можливо, вони будуть настільки глухими, що носитимуть з собою слухові трубки. Але нові мешканки пречудово чутимуть кожний її шурхіт на задніх сходах або в кімнаті —

---

¹ Англійське слово «cross» у перекладі означає «злий». — Прим. пер.